Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Maj 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Udvælgelse og Forkastelse.

Af

Brigham Young og Willard Richards.

Tro I paa Udvælgelse og Forkastelse? For ikke at være nødte til at gjentage tusinde Gange, hvad der kan siges paa engang, have vi besluttet at besvare dette saa ofte fremsatte Spørgsmaal skriftligt, saa at de Hellige kunne modtage Lærdom, og for at Enhver, som ønsker det, kan forstaa, at vi tilfulde tro paa en saadan Udvælgelse og Forkastelse som den, der er fremsat i det Gamle og Nye Testamente og i andre Aabenbaringer fra Gud i Forbindelse med ethvert andet Retfærdighedsprincip, og vi ville udbede os den Gunst hos Alle, i hvis Hænder vort Svar maatte komme, at de ville opsætte deres Dom, indtil de have gjennemlæst det med en ydmyg Aand og Bøn til Gud.

Herren (Jehova) har talet saaledes ved Profeten Esajas i det 42de Kap. 1 V.: „Se min Tjener, hvem jeg opholder, min Udvalgte, i hvem min Sjæl har Behagelighed," hvilke Ord klarlig hentyde til den Herre Jesum Kristum, Guds Søn, hvilken var bleven udkaaret af Faderen (1 Petr. 1, 20.) og udvalgt, førend Verdens Grundvold blev lagt, omendskjøndt han først blev aabenbaret i disse sidste Dage for Eder, som formedelst ham tro paa Gud, til at være Verdens Forløser, en Pagt for Folket, (Esajas 42, 6.) et Lys for Hedningerne og hans Folk Israels Herlighed, idet han havde bestemt ham til de Levendes og Dødes Dommer (Apost. G. 10, 42), at Syndernes Forladelse formedelst ham kunde blive prædiket for Alle (Apost. G. 13, 38.), som vilde adlyde hans Evangelium. (Mark. 16, 16. 17.)

Enhver Ypperstepræst maa ordineres (Hebr. 5, 1.), og hvis Kristus ikke selv havde været ordineret, kunde han ikke have havt Magt til at ordinere Andre, saaledes som han gjorde med de Tolv, idet han ordinerede dem til at være meddelagtige i det Embede, som han havde modtaget af sin Fader. Ligeledes læse vi i Joh. 15, 16.: „I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt Eder og sat Eder,

at I skulle gaa hen og bære Frugt." (Hebr. 5, 4. 5.) „Thi Ingen tager sig selv denneÆre, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var. Saaledes har ej heller Kristus selv tillagt sig den Ære at blive Ypperstepræst, men den, som sagde til ham: Du er min Søn, jeg fødte Dig idag."

Intet Væsen kan give, hvad det ikke selv besidder, og følgelig kan Ingen give Præstedømmet til nogen Anden, dersom han ikke selv først har modtaget det, og Præstedømmet er af en saadan Beskaffenhed, at det er umuligt at undersøge Principerne for Udvælgelse og Forkastelse, uden tillige at berøre Præstedømmet. Omendskjøndt Nogle kunne sige, at Kristus som Gud ikke behøvede nogen Ordination, idet han havde det (Præstedømmet) fra Evighed af, siger dog Kristus selv (Mark. 28, 18.): „Mig er given al Magt baade i Himlen og paa Jorden," hvilket ikke kunde have været Tilfældet, dersom han havde været i Besiddelse deraf fra Evighed af. I det ovenfor anførte Vers opdage vi, at den (nemlig Faderen), som talte til ham, ærede ham ved at beskikke ham til at være en Ypperstepræst og ved at ordinere ham til det Hverv at skabe Verden og alle Ting paa den. „Thi ved ham ere alle Ting skabte, baade de i Himlene og de paa Jorden" osv. (Kolos. 1, 16.) Han beskikkede ham til at forløse Verden fra Faldet, og til at dømme Levende og Døde, thi Retten til at dømme hører til Præstedømmet, og det er formedelst dette Middel, Faderen har overdraget Sønnen al Dom (Joh. 5, 22.), henhørende til hans Forvaltning paa Jorden.

Hvis det var nødvendigt, at Kristus skulde modtage Præstedømmet, for at han kunde blive berettiget til at være en Tjener for sin Fader i det, som vedkom Menneskenes Børns Igjenløsning og Frelse, synes det da rimeligt, at Nogen skulde paatage sig en Del af det samme Hverv, eller at han skulde tjene i det samme Præstedømme, naar han ikke var bleven kaldet ved Profetiens eller Aabenbaringens Aand? Og kan det vel antages, at den, som ikke tror paa Aabenbaring, vil blive kaldet formedelst samme? Eller vil Nogen underkaste sig en Ordination for at opfylde en Aabenbaring eller Kaldelse, paa hvilken han ingen Tro har? Vi tro det ikke.

For endvidere at erfare, at Gud kalder eller udvælger særegne Mænd til at udføre særegne Gjerninger, eller for af ham at blive tildelte særdeles Velsignelser, ville vi læse Es. 45, 4.: „For min Tjener Jakobs Skyld, og for Israels, mine Udvalgtes Skyld, kaldte jeg Dig ved Navn; jeg nævnte Dig, endog Du kjendte mig ikke." „Men jeg vil lade udkomme Sæd af Jakob, og af Juda den, som skal eje mit hellige Bjerg, og mine Udvalgte skulle eje det, og mine Tjenere bo der." (Es. 65, 9.) „Og jeg vil give Dig og dit Afkom efter Dig det Land, som Du er fremmed udi, det ganske Kanaans Land, til en evig Ejendom, og jeg vil være deres Gud." (1 Moseb. 17, 8.) Aarsagen, hvorfor Abraham blev udkaaret til at være dette velsignede Folks Fader, er klarligen bleven udtalt af Herren: „Thi jeg kjender ham, at han skal byde sine Børn og sit Hus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vej til at gjøre Retfærdighed og Dom, paa det Herren skal lade det komme over Abraham, som han har lovet ham." (1 Moseb. 18, 19.) Dette omfatter det almindelige Udvælgelsesprincip, det vil sige, at Gud udkaarede, udvalgte og beskikkede Jesus Kristus, sin Søn, til at være Verdens Skaber, Regent, Frelser og Dommer, og Abraham til at være de Troendes Fader, fordi han forudsaa, at de vilde adlyde hans Villie og Befalinger, hvilket stem-

mer overens med hvad der staar i 2 Tim. 2, 21.: „Dersom da Nogen holder sig ren fra disse, han skal vorde et Kar til Ære, helliget og Husbonden nyttigt, tilberedt til al god Gjerning."

Saaledes viser det sig, at Gud har udkaaret og bestemt Nogle til visse Velsignelser eller til at udføre et vist Hverv, og for at vi desto bedre skulle kunne fatte den højeste Verdensstyrers Handlemaade med Hensyn til Udvælgelsen, ville vi anføre nogle Skriftsteder: Rom. 8, 29. 30. „Thi hvilke han forud kjendte, dem har han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte iblandt mange Brødre. Men hvilke han forud beskikkede, dem har han og kaldet, og hvilke han kaldte, dem har han og retfærdiggjort, men hvilke han retfærdiggjorte, dem har han og herliggjort." Hvilke kjendte han nu forud? Dem, der elskede ham, hvilket vi ville finde i det 28de Vers i det samme Kapitel: „Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte." Og hvilke ere de, som ere kaldte efter hans Beslutning? Dem, som han forud kjendte, thi han vidste, at de, der elskede ham, vilde gjøre hans Villie og udøve Retfærdighed, og det er forgjæves for Menneskene at sige, at de elske Gud, hvis de ikke holde hans Befalinger. Kain fandt, at det var saaledes, da han frembar et uretfærdigt Offer, thi Gud sagde til ham: „Er det ikke saa, at dersom Du gjør Godt, da er Du behagelig, og at dersom Du ikke gjør Godt, da er Synden nær for Døren? Men Du skal herske over den." (1 Moseb. 4, 7.) „Men hvo, som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kjærlighed fuldkommet. Derpaa kjende vi, at vi ere i ham," (1 Joh. 2, 5.) eller at vi ere kaldte efter hans Beslutning.

Men kjendte ikke Gud alle Ting og alle Mennesker forud? Sikkerligen. (Ap. Gj. 15, 18.): „Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger." Men beviser dette, at alle Mennesker vilde elske ham og holde hans Bud, saa at han forud kunde udkaare dem til det evige Liv? Visselig ikke, thi i saa Fald maatte Gud forud vide alle Ting, som ikke vilde ske, og han maatte forud bestemme Mennesker til det, som de aldrig kunne opnaa. „Thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fordærvelse, og der er Mange, som gaa ind igjennem den." (Matth. 7, 13.)

Guds Riges Grundsætninger ere fuldkomne og indbyrdes overensstemmende, og ligeledes maa Sandhedens Skrifter stemme overens i alle deres enkelte Dele, saa at ikke den ene Sætning skal tilintetgjøre den anden, og naar vi læse, at „hvilke han forud kjendte, dem har han og forud beskikket," og at „Gud fra Evighed af kjender alle sine Gjerninger," saa kan man ved at betragte det i Sammenhæng se, at Gud forud kjendte Alle og følgelig forud beskikkede Alle til at vorde dannede efter hans Søns Billede. Ligeledes bør vi læse Mark. 15, 16.: „Den, som ikke tror, skal fordømmes," og Joh. 8, 24.: „Thi dersom I ikke ville tro, at det er mig, skulle I dø i Eders Synder," samt Matth. 25, 41.: „Gaar bort fra mig, I Forbandede, i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle, thi jeg var hungrig" osv.

Idet Paulus skriver til de Hellige i Rom, (Rom. 1, 7.) kalder han dem Guds Elskelige, kaldte Hellige, og siger: „Saa er nu ingen Fordømmelse for dem, som ere i Kristo Jesu, der ikke vandre efter Kjødet, men efter Aanden," (Rom. 8, 1.) og han vedbliver i sit Brev til Romern, at vise, at Loven (Loven om kjødelige Bud, given til Israels Børn, Pagtens

Folk) ikke kunde gjøre dem, som kom under den, fuldkomne, (se ogsaa Hebr. 10, 1.) men blev given som en Tugtemester for at drive os til Kristum (Gal. 3, 24), for at Lovens Ofringer kunde blive afskaffede, naar han kom og hengav sig selv som et ulasteligt Offer for Gud, paadet alle de Oprigtige af Hjertet kunde komme til Frihedens fuldkomne Lov (Jak. 1, 25) eller Kristi Evangelium, idet de ikke længere vandre efter Kjødet, men efter Aanden, og for at de kunde blive de Kaldte efter hans Beslutning (Rom. 8. 28.), og det er disse, som der er hensigtet til, hvilke Gud kjendte forud, saasom Abel, Seth, Enok, Noa, Melkizedek, Abraham, Loth, Isak, Jakob, Josef, Moses, Kaleb, Josva, Skjøgen Rahab (hvilken øvede Retfærdighed, idet hun skjulte Guds Tjenere, da deres Liv var efterstræbt af deres Fjender), Gideon, Barak, Samson, Jefta, David, Samuel og Profeterne (Hebr. 11. Kap.), „der formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjenders Lejre til at vige“ osv. Alle disse døde i Troen; de havde erholdt Herrens Befalinger, modtaget Forjættelsen om en herlig Arv, og forventede Opfyldelsen af den Forjættelse, som de fik, efterdi Gud havde udseet noget Bedre for os, at de ikke skulde fuldkommes uden os.

Profeten Alma giver i det 9de Kapitel (Mormons Bog Side 250) et lignende Vidnesbyrd som de andre Profeter angaaende Udvælgelsen, nemlig: „Og efter denne Vis bleve de beskikkede: De vare kaldte og beredte fra Verdens Grundvold — efter Guds Forudvidenhed — for deres overordentlige Tros og gode Gjerningers Skyld. Efter først at være overladte til at vælge Godt eller Ondt, og efter at have valgt det Gode og øvet overordentlig stor Tro, ere de kaldte med et helligt Kald, ja med det hellige Kald, som var beredt med og overensstemmende med en forud beredt Igjenløsning for Saadanne. Og saaledes ere de blevne kaldte til dette hellige Kald for deres Tros Skyld, medens Andre have forkastet Guds Aand for deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindheds Skyld, medens de, dersom de ej havde været for dette, kunde have faaet ligesaa store Velsignelser som deres Brødre, eller kort sagt: I Førstningen vare de i den samme Stilling som deres Brødre, og saaledes var det hellige Kald beredt fra Verdens Begyndelse for Saadanne, som ikke forhærde deres Hjerter, i og ved den énbaarne Søns Forsoning, hvilken var beredt. Og saaledes bleve de kaldte og indviede til det høie Præstedom efter Guds hellige Orden for at lære Menneskenes Børn hans Bud, at de ogsaa maatte indgaa til hans Hvile, thi dette høje Præstedom var efter hans Søns Orden, hvilken Orden var fra Verdens Grundvold blev lagt, eller med andre Ord, den var uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, men var beredt fra Evighed til Evighed efter hans Forudvidenhed om alle Ting.“

Rom. 9, 11, 12. „Thi der de endnu ikke vare fødte, og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt (paa det Guds Beslutning efter Udvælgelse skulde staa fast ikke ved Gjerninger, men ved ham, som kaldte,) da blev der sagt til hende: Den Ældre skal tjene den Yngre.“

Som vi forhen have vist, at Gud udvalgte Abraham til at være de Troendes Fader, fordi han vidste, at han (Abraham) vilde byde sine Børn og sit Hus efter sig at tjene Herren, saaledes kunne vi ogsaa nu se, at Guds Hensigter ifølge Forjættelsen ville staa fast for hans Eds Skyld. 1 Mosebog 22, 16. 17. 18.: „Jeg har

svoret ved mig selv, siger Herren, at fordi Du gjorde dette Stykke og ikke sparede din Søn, den eneste, derfor vil jeg storligen velsigne Dig, og meget mangfoldiggjøre din Sæd, som Stjernerne paa Himlen og som Sanden, der er ved Havets Bred, og din Sæd skal eje dine Fjenders Porte, og i din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes, fordi Du adlød min Røst."

Her henthdes atter til Frelseren, som skulde komme igjennem Abrahams Sæd, den Herre Jesus, ved hvis Lidelser og Død alle Jordens Nationer skulle velsignes eller vorde levendegjorte, ligesom de vare døde i Adam. (1 Kor. 15, 22.) Denne Udvælgelse viser klarligen, at Gud udvalgte og udkaarede Israels Børn til at være hans eget Folk, og at „den sønlige Udkaarelse, og Herligheden, og Pagterne, og Lovgivningen, og Gudstjenesten, og Forjættelserne" tilhøre samme (Rom. 9, 4.), og alle de Velsignelser, som Hedningerne modtage, komme formedelst Pagterne med Abraham og hans Sæd, thi Jøderne bleve afbrudte formedelst deres Vantro (Rom. 11, 17.), og Hedningerne indpodede, men de stode formedelst Tro (Rom. 11, 20) og ikke formedelst Udvælgelsens Ed; derfor sømmede det sig for dem at frygte, thi dersom de ikke vedbleve at bære Frugt, skulde de blive afhugne (V. 21. 22.), og Jøderne indpodede igjen, „thi de skulle indpodes, dersom de ikke blive ved i Vantro". (23. V.)

Hedningerne bleve delagtige i Udvælgelsens og Forjættelsens Velsignelser formedelst Tro og Lydighed, ligesom Petrus siger (1 Pet. 1, 1. 2.) idet han skriver til „Udlændingerne i Adspredelsen," hvilke vare Hedninger: „Udvalgte efter Gud vor Faders Forudvidenhed formedelst Aandens Helliggjørelse i Lydighed." „Thi I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk, et Folk til Ejendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte Eder fra Mørket til sit underfulde Lys; I, som fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk — som ikke havde erholdt Barmhjertighed, men nu have fundet Barmhjertighed.„ (1 Pet. 2, 9. 10.)

Hvorfor vare de et Ejendomsfolk? Fordi Gud havde udvalgt hin Slægt iblandt Hedningerne og givet dem de Velsignelser, som kom ned igjennem Præstedømmet og Pagterne til Israels Hus, eller indpodet dem i det sande Olietræ, og saaledes blev Israels Hus et Middel til Frelse for Hedningerne (Rom. 11, 17.) Det var dette, Israels Hus var udvalgt til; det var ikke alene for dets egen Frelse, men for at Frelsen formedelst samme skulde komme til alle Andre, „thi Saliggjørelsen kommer fra Jøderne" (Joh. 4, 22.), og ved deres Fald er Saliggjørelsen kommen til Hedningerne (Rom. 11, 11.) Iblandt den forjættede Sæd finde vi Jesus Kristus hverken som den Sidste eller Mindste, men som den store Ypperstepræst og Alles Hoved, der var bleven udkaaret til at hengive sit Liv til Verdens Forløsning, „thi uden Blodsudgydelse sker der ikke Syndsforladelse". (Heb. 9, 22.)

Moses anfører et lignende Vidnesbyrd som Petrus og Paulus angaaende Udvælgelsen; 5 Mosеb. 7, 6—9: „Thi Du, Du er et helligt Folk for Herren din Gud. Herren din Gud har udvalgt Dig til at være ham et Ejendomsfolk fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Kreds. Herren har ikke havt Lyst til Eder og udvalgt Eder, fordi I vare mangfoldigere end noget andet Folk, thi I, I ere det mindste iblandt alle Folk. Men fordi Herren har elsket Eder, og fordi han vilde holde den Ed, som han havde svoret Eders Fædre, har Herren udført Eder med en stærk Haand og frelst Eder ud af Trældoms

Hus, af Faraos Haand, Kongen af Egypten. Vid derfor, at Herren din Gud, han er Gud, den trofaste Gud, som holder Pagten og Miskundheden mod dem, som elske ham og holde hans Bud, indtil tusinde Led." Dette viser Velsignelsernes lange Vedvaren for dette saa højligen begunstigede Folk.

Og Herren sagde til hende (Rebekka) 1 Moseb. 25, 23.: „Den Ældre skal tjene den Yngre." Og hvorfor? Fordi Isak, Rebekkas Mand, Esaus og Jakobs Fader og Forjættelsens Søn til Abraham, var Arvingen, og da Esau var Isaks ældste Søn havde han et lovligt Krav paa Arven, men formedelst Vantro, Forhærdelse og Hunger solgte han sin Førstefødselsret til sin yngre Broder Jakob (1 Moseb. 25, 33.) Og Gud, som vidste iforvejen, at Esau vilde gjøre dette af egen fri Villie og efter eget frit Valg ifølge den Handlefrihed, som Gud har givet alle Mennesker, sagde til hans Moder: „Den Ældre skal tjene den Yngre," thi den ældste Søn, Esau, solgte sin Førstefødselsret, og derfor tabte al Ret til de Abraham forjættede Velsignelser, maatte disse Velsignelser og Forjættelser have været udeblevne, hvis de ikke havde gaaet over til Jakob med den kjøbte Førstefødselsret, thi der var ingen anden Arving i Israels Familie. Og hvis nu disse Velsignelser vare udeblevne, vilde Guds Hensigter ifølge Udvælgelsen have slaaet fejl i Henseende til Israels Afkom, og Jehovas Ed vilde være bleven brudt, hvilket ikke kunde ske, om end Himlen og Jorden skulde forgaa.

Rom. 9, 13.: „Som skrevet er: Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg." Hvor er dette skrevet? Hos Malakias 1, 1. 2. Naar blev det skrevet? Omtrent 397 Aar før Kristus, og Esau og Jakob bleve fødte henved 1773 Aar før Kristus (efter den bibelske Tidsregning), saa at Esau og Jakob levede omtrent 1376 Aar før den Tid, Herren talte med Malakias, idet han sagde: „Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg", saaledes som berørt af Paulus. Dette Skriftsted fremsættes ofte for at bevise, at Gud elskede Jakob og hadede Esau førend de bleveødte, eller inden de endnu hverken havde gjort Godt eller Ondt. Men om Gud end har elsket den Ene og hadet den Anden, førend de have gjort Godt eller Ondt, har han ikke anseet det for passende at sige os det hverken i det Gamle eller Nye Testamente eller i nogen anden Aabenbaring. Vi erfare blot, at Gud 1376 Aar efterat Esau og Jakob vare fødte, sagde ved Malakias: „Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg." Der var visselig tilstrækkelig Tid til at prøve deres Gjerninger og at forvisse sig om, enten de vare værdige til at elskes eller hades.

Hvorfor elskede nu Gud den Ene og hadede den Anden? Af den samme Grund som den, for hvilken han annammede Abels Offer og forkastede Kajns, nemlig fordi Jakobs Gjerninger vare retfærdige, men Esaus ugudelige. Hvilken retfærdig Fader vilde vel have handlet anderledes? Hvem vilde vel ikke elske en hengiven og lydig Søn mere end En, som er ulydig og søger at træde hans huslige Orden under Fødder? (Indvending). Men Gud ser ikke som Menneskene, og han anser ikke Personer (Ap. G. 10, 34.) Sandt nok, hvad siger det næste Vers? „Hvo, som frygter Gud og gjør Retfærdighed, er ham behagelig." Men det siger ingenlunde, at den, som øver Ugudelighed, er behagelig for ham, og dette er et Bevis paa, at Gud tager Hensyn til Menneskenes Handlinger, og dersom han ikke gjorde dette, hvorfor skulde han da befale dem at adlyde hans Love? Hvis han ikke tog Hensyn til Menneskenes Handlinger, vilde han være ligesaa tilfreds med den Ugude-

lige, der overtraadte hans Love, som med den Retfærdige, der holdt samme. Hvis Kajn havde beflittet sig paa det Gode, vilde han være bleven ligesaa vel antagen som Abel (1 Moseb. 4, 7.) og Esau lige saavel som Jakob, hvilket beviser, at Gud ikke anser Personer, men tager Hensyn til deres Gjerninger. (Se Matth. 25, 34. til Enden): „Kommer I, min Faders Velsignede, og arver det Rige, som Eder er beredt fra Verdens Grundvold blev lagt, thi jeg var hungrig, og I gave mig at æde" osv., og fordi Gud velsignede Abel og Jakob, vilde dette ikke have hindret ham fra ogsaa at velsigne Kajn og Esau, hvis deres Gjerninger havde været ligesaa retfærdige som deres Brødres. Hvis derfor Gud udvælger et Folk til at blive velsignet, saa dømmer ikke dette et andet til at blive forbandet, eller gjør det forkasteligt for Gud, saaledes som Nogle antage, men det er ved at modstaa Sandheden, at Menneskene blive forkastelige i Henseende til Troen (2 Tim. 5, 8.) „De ere vederstyggelige og ulydige, og uduelige til al god Gjerning" (Titus 1, 15)., og følgelig uskikkede til Udvælgelsens Velsignelser.

Rom. 9. 15.: „Thi han siger til Moses: Jeg vil være den misundelig, hvilken jeg er misundelig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over." (Se 2den Moseb. 33, 13—19): „Mit Ansigt skal gaa med Dig, og jeg vil give Dig Hvile, thi Du har fundet Naade for mit Aasyn, og jeg kjender Dig ved Navn, og jeg vil lade al min Godhed gaa foran Dig, og jeg vil forkynde Herrens Navn for Dig. Og jeg vil være den naadig, som jeg er naadig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over." Rom. 9, 16.: „Derfor staar det ikke til den, som vil, ej heller til den, som løber, men til Gud, som gjør Miskundhed," idet han paa samme Tid havde sit Øje henvendt paa sit gamle Pagtensfolk i den ægyptiske Trældom. „Thi Skriften siger til Farao (2 Moseb. 9, 16. 17.): „Sandeligen, just til dette har jeg oprejst Dig, for at vise min Magt paa Dig, og at mit Navn skulde forkyndes over al Jorden. Ophøjer Du Dig endnu over mit Folk, at Du ikke vil lade dem fare?" Gud havde lovet, at han vilde føre Israels Hus ud af Ægypti Land i hans egen bestemte Tid, og det „med en stærk Haand og udrakt Arm, og med stor Forfærdelse." (5 Moseb. 26, 8.) Det behagede ham at gjøre dette, paa det hans Magt kunde blive kjendt og hans Navn kundgjort over hele Jorden, saa at alle Nationer kunde have Himlens Gud i Erindring og ære hans hellige Navn, og for at han kunde udføre dette, var det nødvendigt, at han fandt Modstand, for at han kunde faae Lejlighed til at vise sin Magt. Derfor oprejste han en Mand, nemlig Farao, som han vidste forud vilde forhærde sit Hjerte imod Gud efter hans eget frivillige Valg — og af yderste Evne modsætte sig den Almægtige i hans Forsøg paa at befrie sit udvalgte Folk. Og Farao vidste, at Herren ikke havde taget fejl af ham, thi han lod intet Middel uforsøgt, som hans ugudelige Hjerte kunde opsinde, for at plage Abrahams Afkom og tilintetgjøre den Allerhøjestes Hensigter, hvilket gav Abrahams Gud Anledning til at forherlige sit Navn for Nationerne og for den ugudelige Konge ved mange store Tegn og underlige Gjerninger, som endog undertiden overbeviste den ugudelige Konge om hans Ondskab og om Guds Magt (2 Moseb. 8, 28. o. fl.), og dog vedblev han med sin Gjenstridighed og at holde Israeliterne i Trældom, og dette er, hvad der menes med, at Gud forhærdede Faraos Hjerte. Gud tilkjendegav sin Magt ved saa mange herlige og kraftige Gjer-

ninger, at Farao ikke kunde modstaa Sandheden uden at blive endnu mere forhærdet, og det i den Grad, at han tilsidst i sin Affindighed i at ville standse Guds Folk endog stormede efter dem i det røde Hav tilligemed sin Hær og blev begraven i Bølgerne.

Dersom Guds Magt ikke havde gjort sig gjældende paa en saa mærkværdig Maade, kunde det synes som om Israel maatte være bleven udryddet, thi Farao befalede Jordemødrene at dræbe alle israelitiske Drengebørn, saasnart de vare fødte (2 Moseb. 1, 15. 16.), og drog dem til Regnskab, fordi de lode Børnene af Mandkjønnet leve (18 V.), og bød alt sit Folk, og sagde: „Hver Søn, som fødes, kaster den i Floden" (22 V.), og dog vilde Herren forbarme sig over den, han vilde forbarme sig over (Rom. 9, 18.), og han forbarmede sig over det yndede Barn Moses, da denne blev lagt i en liden Kiste og skjult i Sivet af sin Moder for at blive frelst fra Faraos grusomme Befaling (2 Moseb. 2, 3.), og bevirkede, at han blev bevaret som en Profet og Befrier til at føre hans Folk til sit eget Land, og han forhærdede, hvem han vilde.

Saaledes forhærdede han Farao ved at lade ham se sin store Magt, medens han unddrog ham sin Aand og overlod ham til hans egen onde Indskydelse, der forledede ham til at sætte Arbejdsfogder over Israeliterne for at plage dem med store Byrder og for at twinge dem til at bygge Forraadssteder for Farao. „Og Ægypterne kom Israels Børn til at trælle strengeligen, og de gjorde dem deres Levnet bedsk med haard Trældom i Ler og i Tegl og med allehaande Trældom paa Marken." (2 Moseb. 1 K.), foruden at Drengebørnene bleve omkomne. Han viste saaledes baade for Gud og Mennesker, at han havde forhærdet sit eget haarde Hjerte, indtil han blev et Vredens Kar, skikket til Fordærvelse (Rom. 9, 22.) Alt dette havde Gud sagt Moses længe forud: „Jeg vil forhærde hans (Farao) Hjerte" (2 Moseb. 4, 21).

Skulle da Menneskene blive frelste formedelst Gjerninger? Nej. „Thi af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af Eder; det er en Guds Gave, ikke af Gjerninger, at ikke Nogen skal rose sig" (Efes. 2, 8. 9.). „Ikke for de Retfærdiges Gjerningers Skyld, som vi have gjort, men efter sin Barmhjertighed frelste han os" (Tit. 3, 5.). og dog „er Troen død uden Gjerninger" (Jakob 2, 17.). „Er ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gjerninger? (21 V.). Skulle vi da frelses ved Tro? Nej, hverken ved Tro eller Gjerninger, men „ved Gjerninger bliver Troen fuldmet" (22 V.), „men af Naade ere I frelste." (Efes. 2, 8.). „Men er det af Naade, da er det ikke mere af Gjerninger, ellers bliver Naaden ikke mere Naade, men er det af Gjerninger, da er det ikke mere af Naade, ellers er Gjerningen ikke mere Gjerning" (Rom 11, 6.). „Se I nu, at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger og ikke ved Troen alene". (Jak. 2, 24).

Rom 10, 3. 4. „Thi da de (Israel) ikke kjende Guds Retfærdighed og tragte efter at oprette en egen Retfærdighed, underkaste de sig ikke Guds Retfærdighed, thi Kristus er Lovens Ende, til Retfærdighed for hver den, som tror." Saaledes er Guds Rætfærdighed aabenbaret i Saliggjørelsens Plan ved hans Søn, der blev naglet til Korset. „Thi der er ikke noget andet Navn under Himlen givet iblandt Menneskene, ved hvilket det bør os at vorde frelste, uden ved Jesu Kristi den Nazaræers Navn" (Ap. G. 4, 10. 12.,) men om dette vare Jøderne uvidende, omendskjøndt de selv korsfæstede

ham, og de have stedse siden under deres Omvandring iblandt Jordens Nationer i et Tidsrum af atten hundrede Aar været ifærd med at forsøge at oprette deres egen Retfærdighed, den af Mose Lov, hvilken Lov aldrig kan gjøre dem, som komme under den, fuldkomne (Hebr. 10, 1). Uagtet deres aandelige Mørke og lange Adspredelse, „er der dog en Levning efter Naadens Udvælgelse." (Rom 11, 5.), som „Herren vil indsamle fra alle Folk, iblandt hvilke de ere adspredte, og han vil helliggjøres ved dem for Hedningernes Øjne, og de skulle bo i deres Land, som Gud gav sin Tjener Jakob." „Og de skulle bo trøggeligen deri, og bygge Huse og plante Vingaarde, ja, de skulle bo trøggeligen, naar jeg faar udført Dommen imod alle dem, som berøvede dem rundt omkring, og de skulle da fornemme, at jeg er Herrens deres Gud" (Ezek. 28, 25. 26. Es. 11, 11—16.). Og naar denne Indsamling er fuldendt, skal der ikke mere siges: „Herren lever, som udførte Israels Børn af Ægypti Land, men Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland og alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem. Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre" o. s. v. (Jer. 16, 14. 15.)

Rom. 11, 7. „Hvad altsaa? Det Israel søger efter, har det ikke erholdt, men de Udvalgte have erholdt det." Og hvorfor have de ikke erholdt det? „Fordi de ikke søgte det ved Tro, men ved Lovens Gjerninger, thi de stødte an mod Anstødsstenen, som skrevet er: Se, jeg sætter i Zion en Anstødssten og Forargelsesklippe" (Rom 9, 32. 33.) „for de tvende Israels Huse, til en Snare og til en Strikke for Jerusalems Indbyggere, og Mange af dem skulle støde sig" (Es. 8, 14. 15.). Mon de have stødt an, paa det de skulde falde? Det være langt fra! Men ved deres Fald er Saliggjørelsen kommen til Hedningerne" (Rom. 11, 11.). Og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes (Luk. 21, 24,) og naar Israels Hus igjen er blevet sat i Besiddelse af Kanaan, kan det med Sandhed siges, at det har erholdt samme formedelst Udvælgelsen, thi Opfyldelsen af Guds Ed til Abraham, de Troendes Fader, og af Forjættelserne til hans Børn vil forskaffe Israel det, som det forgjæves har søgt at opnaa formedelst Mose Lov.

Dette er den Udvælgelse, som vi tro paa, nemlig en saadan, som vi finde fremsat af Profeterne og Apostlene og af Herren selv i hans Ord. Men da vi ikke have Plads i denne Epistel til at anføre alle de Skriftsteder, som berøre Læren om Udvælgelsen, opfordre vi de Hellige til at undersøge de Skriftsteder, der staa i Forbindelse med de her omhandlede Bibelsprog, og hvorsomhelst I finde Udvælgelsen eller noget andet Lærdomspunkt eller nogen Velsignelse omtalt, der angaar Israels Hus, da bør I anvende det paa Israels Hus, og ikke tillægge Esau det, som tilhører Jakob, eller paa de nyere Kirkesamfund det, som tilhører Pagtens Folk, og I bør lære at forstaa, hvorledes Herren, Apostlene og Profeterne have anbragt deres Ord — samt holde fast ved denne Anvendelse, og da vil Visdom og Kundskab blive Eder tillagt. Og med de elskelige Apostles Petri og Pauli Ord ville vi opmuntre Eder til at „forarbejde Eders egen Saliggjørelse med Frygt og Bæven, thi Gud er den, som virker i Eder baade at ville og at udføre efter sit Velbehag" (Filip. 2, 12, 13.). Anvender al Eders Flid paa at gjøre Eders Kaldelse og Udvælgelse sikker (2 Petr. 1, 10.), thi dette er den beseglende Magt, som er omtalt i Ef. 1, 13. 14. „Paa hvem I ogsaa haabede,

efterat I havde hørt Sandhedens Ord, Eders Saliggjørelses Evangelium, i hvem I ogsaa, efterat I troede, ere blevne beseglede med Forjættelsens den Hellig-Aand, som er os et Pant paa vor Arv, indtil Forløsningen af den kjøbte Ejendom, hans Herligheds til Pris." (2 Petr. 1, 11.). „Thi saaledes skal rigelig gives Eder Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi evige Rige." Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Maj.

Evangeliets Forkyndelse.

Følgende er taget fra „Mill. Star,": Det er ikke Hensigten for Nærværende at indlade os paa Grunde eller Detaljer, for at bevise Nødvendigheden af at forkynde Jesu Kristi rene Evangelium i det „kristne England", saavelsom i enhver anden Del af den saakaldte kristne Verden, selv i en Tidsalder, saa lovpriset for sin Oplysning og Viden som denne, da der gjøres Fordring paa, at et fuldkomment Blus af Evangelilys gjennemtrænger og oplyser de civiliserede Nationer paa Jorden. Meget er bleven sagt om denne Gjenstand, som klarlig beviser Fraværelsen af den Aand, Magt, Myndighed, Kraft og endog Form, som karakteriserede det sande Evangelium, der lærtes af Frelseren, Peter, Paulus og de fordums Apostle, blandt alle disse oplyste og civiliserede Nationer, og at næsten blot den eneste Levning af hin store og herlige Frelsningsplan, som blev tilbage iblandt dem, var Navnet. Paa Grund heraf var det nødvendigt, at den Engel skulde komme, som Johannes saa (Aab. 14, 6.) „flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk" etc. Lad det være tilstrækkeligt at sige, at der er rigelig Anledning for Alle, som besidde Lys og Sandhed angaaende denne saare vigtige og væsentlige Gjenstand, at bruge deres Indflydelse og anvende deres Kræfter til Oplysning og Gavn for den store Mængde, som er i Mørke. Der er i Sandhed Millioner af vore Medmennesker, som i høj Grad have de frelsende Principer i hint mægtige System behov, der er en „Guds Kraft til Saliggjørelse", og de ere dobbelt velsignede, som besidde det „Livsens Lugt til Liv", som flittigen søge at meddele Andre dets Velsignelser, og som sprede dets Virkninger omkring.

Den fornemste Hensigt med at udsende Ældsterne som Missionærer til Jordens Nationer er at prædike Evangeliet for alle Folk, ja „alle dem, der ere komne til Skjelsaar og Alder, og ere skikkede til Omvendelse," — thi siger Herren — hvo er den, der har Kundskab, som jeg ikke har befalet at omvende sig? og den, som ingen Forstand har, staar det til mig at gjøre med, eftersom der er skrevet." Smaa Børn ere gjenløste fra Verdens Grundvold af formedelst Jesum Kristum, hvorfor de ikke kunne synde, førend de komme til Skjelsaar og blive ansvarlige for deres egne Gjerninger, og da ville de blive holdte ansvarlige for samme og blive opfordrede til at omvende sig, thi da have de „Kundskab" og ere „skikkede til Omvendelse", saa at de kunne blive døbte til deres Synders Forladelse. „De Karske have ikke Lægen behov, men de, som lide ilde," er en Sandhed, som blev udtalt af Frelseren; det er lige sandt, at de, som ere i Mørke, ere dem, som have det nødigt, at Lyset bliver bragt

til dem, og ikke til hine, som allerede ere komne til Lyset. Dog kunne ikke de, som allerede ere i Lyset, sige, at de ikke behøve det, eller at de kunne undvære det; men Læreren er sendt, ikke saameget til dem, som ere blevne lærte, som til de Ulærde og Uvidende; og Jægeren er sendt til dem, som ere tabte, og ikke til dem, som ere fundne og bragte ind i Faarehjorden.

Den store Pligt, som paahviler Kirkens Ældster paa fremmede Missioner, er at forkynde Evangeliet for alle Mennesker, navnlig er det deres Pligt, som ere udsendte som „Jægere" og „Menneskefiskere", og de ere mere særlig sendte til de „fortabte Faar", medens alle de uindsamlede Hellige, og navnlig Præstedømmet iblandt dem, skulde af al deres Evne baade i Ord og Gjerning forene sig med deres Brødre fra Zion i at fremrulle den kostelige Sag. Til den Ende skulde alle andre Ting være af mindre Betydning, idet man burde erindre, at intet Offer — saa at sige — som Evangeliet maatte fordre, er uden Løfte om overflødig Velsignelse og Belønning ved Guds Haand, og at den, som elsker Fader eller Moder, Søn eller Datter, eller som ikke vil tage sit Kors op og følge Kristum efter, er ham ikke værd. „Hvo, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men hvo, som mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, skal frelse det." Atter: Jesus kom ikke for at gjøre sin egen, men sin Faders Villie, og for at sætte det store Exempel for alle Levende at efterfølge, at Guds Villie kunde „ske paa Jorden, som den sker i Himlen." Kan Nogen retfærdiggjøres ved at forkaste Mesterens Exempler og Bud? eller undgaa Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Love, som endog vare bindende for ham, der var uden Synd? Vi tro det ikke, men Kristi Lærdomme ere for Nærværende yderst upopulære i Verden, ikke destomindre ere de lige bindende for Alle, thi Lyset er kommen til Verden og vil derfor bringe Fordømmelse over dem, som forkaste det, og større Fordømmelse over dem, som sige: „Vi kjende ham, men holde ikke hans Bud."

Lad derfor Alle, og i Særdeleshed det tjenende Præstedømme, se vel til at røgte den første Pligt, som henhører til deres Kaldelse, nemlig at forkynde Evangeliet for alle Folk, saavidt som det staar i deres Magt, og paa samme Tid lede de gode Bestræbelser og med Visdom raade de Hellige. Hvorsomhelst det er muligt, bør bekvemme og respektable Steder vælges til offentlig Gudsdyrkelse, at vi ikke skulde behøve at skamme os for at indbyde vore Venner til at høre os, og lad os være visse paa at leve op til det Lys og de Rettigheder, som tilhøre vor høje Kaldelse, at Guds Aand maa være vor Mund og en Kilde til Kundskab og Lys for os, saa at de, som komme, ikke maa gaa forgjæves bort. Send omkring vore Skrifter, besøg og lær, stift nye Bekjendtskaber og „arbejde medens det hedder idag" for Sjælenes Frelse, thi det er vor Kaldelse og vor Pligt. —

Udvælgelse og Forkastelse. Denne fortrinlige Afhandling, om hvilken Profeten Josef engang sagde, at det var et af de mest udmærkede Stykker, han nogensinde havde læst, tillade vi os her at publicere paany, og anbefale samme til de Helliges og særlig Ældsternes omhyggelige og grundige Gjennemlæsning.

Afløsning.

Ældste Mons Petersen løses med Tilladelse at rejse hjem.

N. C. Flygare,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Lydighed.

(Fra „Millennial Star“.)

Lydighed mod Guds Bud er Saliggjørelsens Pris. Sand Tro leder til Lydighed og er derfor meget passende det første Princip i Evangeliet, men Lydighed indbefatter Udøvelsen af visse Handlinger, og det er ved Udøvelsen af disse Handlinger i Tro, at Menneskene blive frelste. Jesus Kristus havde Tro til at gjøre Faderens Villie og derved blive Verdens Frelser, dog var Forsoningsakten uundgaaelig nødvendig, thi vi læse, at „uden Blodsudgydelse sker ikke Syndsforladelse.“ Havde Kristi Tro alene udsonet for Verdens Synder, maatte Blodsudgydelsen have været overpligtmæssig; men da Forsoningen var uundgaaelig til Syndsforladelse, udsonede ikke Kristi Tro for Synd, men den førte til Udgydelsen af hans Blod, som derimod gjorde.

Kristi Lydighed mod Faderens Villie sikrede ham med Rette Herlighed og Ophøjelse, thi vi læse, at „omendskjøndt han var Søn, lærte han dog Lydighed af det han led; og da han var blevet fuldendet, blev han alle dem, som ham lyde, Aarsag til evig Frelse.“ (Heb. 5. 8. 9.) Atter, „thi det sømmede ham, for hvem alle Ting ere, og ved hvem alle Ting ere, ham, som fører de mange Børn til Herlighed, ved Lidelser at indvie deres Saliggjørelses Fyrste.“ (Heb. 2, 10.) Saaledes finde vi, at Kristus satte et Exempel paa Lydighed for at fuldkomme Alt, og saaledes lære vi, at Saliggjørelse er indskrænket til dem, som adlyde ham. Han er paa engang vor Saliggjørelses Fyrste, Ophav og Forbillede. Hans Levnet blev sat os til Exempel og hans Liv blev ofret til vor Frelse.

Det paastaas, at Kristus døde for vor Saliggjørelse, og at Intet derfor kan blive krævet fra vor Side. Dersom dette var sandt, blev hele Menneskeslægten frelst, og Bibler, Præster og Kirker vilde være fuldstændig overflødigt. Andre paastaa, at Tro paa Kristum er den eneste sande Betingelse, hvorpaa Saliggjørelse beror. Men fraseet den Kjendsgjerning, at Djævlene tro og dog ikke blive frelste, og mange Mennesker tro og dog ere nogle store Syndere, kunne vi ikke forstaa, hvori abstrakt Tro kan betragtes saa fortjenstlig. Hvad Fortjeneste der kan henregnes til Tro, kan neppe tilkomme den, der kun er traditionel. Efter vor Mening er den Mand, som tror paa Kristum, simpelt hen fordi hans Fader gjorde, og hos hvem den Tro var — saa at sige — født med hans Fødsel og som tiltog med hans Vært, ikke mere værdig til Belønning for en saadan Tro, end Muhamedanerne, Hinduerne eller Buddhisterne ere for deres traditionelle Tro.

Saliggjørelse er et relativt Udtryk ligesom Lyksalighed, Rigdom eller Visdom. Man befris for Synd, naar man frigjøres for Virkningerne deraf; og man kan befris fra Virkningerne af nogle Synder og ikke fra andre og er derfor kun for saavidt frelst. Fuldkommen Saliggjørelse vil først kunne opnaas, naar alle Onder ere blevne overvundne.

Kristi Forsoning gjenløser Alle fra Graven, hvad enten de tro paa ham eller ikke, som skrevet staar: „Ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo.“ (1 Kor. 15, 22.) Atter: „Ligesom formedelst Ens Fald Fordømmelse kom over alle Mennesker, saaledes skal og formedelst Ens Retfærdighed Liv-

sens Retfærdiggjørelse komme over alle Mennesker." (Rom. 5, 18.) Befrielse fra den direkte Straf for den oprindelige Synd, nemlig Døden, er derfor Guds frie Gave til alle Mennesker formedelst Jesum Kristum, og fordrer hverken, at de skulle tro eller lade sig døbe.

Men med Hensyn til Menneskenes virkelige Overtrædelser, er det kun paa Betingelse af Lydighed til Kristi Lov, at disse eftergives, og paa Grund heraf er Daaben indstiftet til Syndernes Forladelse. (Se Mark. 1, 4. Luk. 3 3.) I Apostlenes Gjerninger 22de Kap. 16de Vers siger Ananias til Paulus: „Staa op, lad Dig døbe og dine Synder" (ikke Adams Synd) „aftoe, og paakald Herrens Navn." Paulus udtrykker ogsaa smukt den samme Anskuelse saaledes: „Vide I ikke, at vi saamange som ere døbte til Kristum Jesum, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det, at ligesom Kristus er opreist fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet". (Rom. 6, 3, 4.) Derfor gjøres Kristi Offer anvendelig til Forladelse for Menneskenes virkelige Overtrædelser ved Daab, naar saaledes den troende og angrende Synder bliver døbt af En, som har Myndighed dertil ligesom Johannes den Døber.

Tvende Virkninger følge af denne Lydighedshandling; for det Første, Syndsforladelse; for det Andet, Optagelse i Kristi Kirke eller Legeme. Og da dette er Tilfældet, have saa Menneskene nogen virkelig Grund til at antage, at de kunne indkomme i Kirken eller modtage Syndsforladelse paa nogen anden Maade end netop den, som Kristus har bestemt? En Ting er vis, den hellige Skrift anviser ingen anden Maade. Kristus sagde til Nikodemus: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5.) Gjenfødelsen paany i Daaben læres her i klare Udtryk og i streng Nøjagtighed med Kristi eget Exempel. (Matth. 3, 13—17.) Han paalagde sine Disciple at optage Medlemmer i Kirken paa denne Maade. (Mark. 16, 16.) Peter lærte den samme Ting (Ap. Gj. 2, 38 og 10. 44—48.) Det samme gjorde Filippus (Ap. Gj. 8. 12 og 38.) Det samme gjorde Paulus (Ap. Gj. 16, 15, og 31—33, ligeledes 18, 8; 19, 1—7 og 22, 16.) Da guddomlige Love og guddomlige Ordinancer alene kunne tilbagekaldes af en guddommelig Autoritet, spørge vi alvorlig, hvor er den guddomlige Autoritet, som tilbagekalder Kristi eller Apostlenes Ord, eller Loven for Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse? Da den ikke kan findes i Bibelen, spørge vi videre, hvad større Bevis kunde gives, for at Menneskene have afveget fra Livets og Saliggjørelsens Sti?

Et fornylig udkommen Numer af „the Nonconformist" melder, at Rev. T. G. Swindill, som i de sidste to Aar har været Præst for Baptistsamfundet i Sansome Walk, Worcester, har bebudet at ville nedlægge sit Embede som Præst og slutte sig til den engelske Kirkes Præsteskab. Han angiver som Hovedgrund for at gjøre dette, at „efterat være kommen til at se, at ogsaa smaa Børn er indenfor Frelsens Omraade, kan Daab, der er Tegnet og Pantet paa denne Kjendsgjerning, ikke nægtes dem." Det berettes ogsaa, at Hr. Swindill forhen var af Windsor og Regents Park Kollegium. Hvor sørgelig det er, at finde akademisk dannede Theologer, til hvem Verden i Almindelighed sætter saa megen Tillid, være saa uvidende om Evangeliets simple, ligefremme Principer! Med de allerede anførte Citater, der afgjørende bevise, at Daab er en Ordinance, som administreres for de Omvendte til deres Synders For-

ladelse og ikke blot er et Tegn og Pant paa Frelse; og uden at der findes et eneste Skriftsted, som endog i fjerneste Grad antyder, at Barnedaab nogensinde blev lært eller prakticeret af den kristne Kirke, behøve vi sikkerlig ikke at anføre Mere til Bevis for, at Kristendaab ikke i nogen passende Forstand kan anvendes paa Børn. Jesus sagde om saadanne: „Lader de smaa Børn komme til mig og forhindrer dem ikke, thi Guds Rige hører saadanne til." Atter: „Uden I omvende Eder og blive som smaa Børn, kunne I ingenlunde indkomme i Himmeriges Rige." En anden Ytring af Frelseren: „Uden Nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige," har en lignende Betydning. Men øjensynlig opfattede Nikodemus dette Udtryk forkert, hvorfor han spurgte: „Hvorledes kan et Menneske anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes?" Jesus svarede: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Det var paa denne Maade, at Menneskene bleve som smaa Børn, fri for Synd, medens smaa Børn, der ere fri for Synd, ingen Daab behøve.

Origenes siger: „Den, som tror, at Skriften hidrører fra ham, der er Naturens Ophav, maa vel vente at finde den samme Slags Modsigelser i den, som der findes i Naturens Sammensætning. „Og af den samme Grund bringes slige Uoverensstemmelser til at harmonere, naar de bedømmes ved Guds Aand. Ligesom Aand, Vand og Blod ere Midler ved den oprindelige Fødsel til Fosterets Udvikling, saaledes fødes Mennesket af Vandet, oplives af Aanden og helliggjøres formedelst Blodet ved den anden Fødsel. Ligesom man ved den oprindelige Fødsel kommer frem af Vandet, saaledes fordrer det Harmonimæssige, at man ved den den anden Fødsel nedsænkes i det samme Element. Ligesom Alle ved den oprindelige Fødsel fødes under lige Vilkaar, saaledes fordrer Harmonien, at det Samme sker ved den anden Fødsel. En stolt og ulydig Aand vil tilskynde Mennesket til at forkaste Daaben, men en ydmyg og lydig Aand vil lede det til at underkaste sig Kristi Lov, hvorved alle Ansøgere kunde indkomme i hans Kirke efter et almindelig Lighedsprincip.

Ved at behandle det foreliggende Emne, have vi her dvælet ved Vanddaaben, fordi det er det første blandt mange Love og Ordinancer, som er indstiftet i Kirken, hvis vigtige Jagttagelse er nødvendig til evig Ophøjelse. Daab alene er kun et eneste Skridt henimod dette Maal, dog er det ligesaa uungaaeligt et Skridt, som Fødsel er for det Barn, der herefter skal udføre de menneskelige Funktioner. Sand Tro paa Kristum vil lede Mennesket til at holde hans Bud, men Troen alene vil ikke sikre Nogen Syndernes Forladelse, og uden Syndernes Forladelse kan Ingen indkomme i Guds Rige.

Jesu Ord til denne Slægt ere: „Enhver Sjæl, som tror paa mig og døbes i Vand til Syndernes Forladelse, skal erholde en Hellig-Aand. Og de, som ikke tro og ikke døbes i Vand i mit Navn til deres Synders Forladelse, at de kunne erholde den Hellig-Aand, skulle fordømmes og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er."

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor".)
(Fortsat).

Den 14de Januar 1847 modtog Præsident Young i Vinterkvartererne følgende Aabenbaring med Hensyn til

Herrens Ord og Villie angaaende Israels Lejr paa Rejsen mod Vesten:

„Lad Alle, som høre til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og dem, der rejse med dem, blive organiserede i Kompagnier med en Pagt og et Løfte at holde alle de Bud og Love, som ere givne af Herren deres Gud. Lad Kompagnierne blive organiserede med Befalingsmænd over Hundrede, Befalingsmænd over Halvtresindstyve og Befalingsmænd over Ti — med en Præsident og hans to Raadgivere under dem under Ledelse af de tolv Apostle. Og dette skal være deres Pagt: Vi ville vandre efter alle Herrens Love.

„Lad hvert Kompagni forsyne sig med alle de Trækdyr, Vogne, Levnetsmidler, Klæder og andre Nødvendighedsartikler, som Vedkommende muligvis kan.

„Naar Kompagnierne ere organiserede, saa lad dem bruge al deres Magt for at gjøre Forberedelser for dem, der skulle blive tilbage.

„Lad hvert Kompagni med dets Befalingsmænd og Præsidenter bestemme, hvormange der kunne afgaa næste Foraar; udvælg saa et tilstrækkeligt Antal stærke og flinke Mænd til at tage Trækdyr, Sædekorn og Jorddyrkningsredskaber med sig for at gaa som Pionerer at gjøre Forberedelse til at nedlægge Vaarsæd i Jorden.

„Lad hvert Kompagni bære en ligelig Andel ifølge den til samme hørende Ejendom i at medbringe de Fattige, Enkerne, de Faderløse og deres Familier, som ere i Armeen, paadet Enkens og den Faderløses Skrig ikke skal komme op i Herrens Øren mod dette Folk.

„Lad hvert Kompagni bygge Huse og berede Marker for at avle Korn for dem, som skulle blive tilbage dette Aar, og dette er Herrens Villie angaaende hans Folk; lad Enhver bruge sin Indflydelse og Ejendom til at flytte dette Folk til det Sted, hvor Herren skal oprette en Stav af Zion, og hvis I gjøre dette af et rent Hjerte og med al Trofasthed, skulle I blive velsignede: I skulle blive velsignede i Eders Flokke og i Eders Hjorde, i Eders Marker og i Eders Huse og i Eders Familier.

„Lad mine Tjenere Ezra T. Benzon og Erastus Snow organisere et Kompagni; og lad mine Tjenere Orson Pratt og Wilford Woodruff organisere et Kompagni; og lad mine Tjenere Amasa Lyman og George A. Smith organisere et Kompagni; og beskik Præsidenter og Befalingsmænd over Hundrede, og over Halvtresindstyve, og over Ti; og lad mine Tjenere, som ere blevne beskikkede, gaa og lære de Hellige denne min Villie, paa det de kunne blive rede til at gaa til Fredens Land.

„Gaar Eders Vej, og gjører, som jeg har sagt Eder, og frygter ikke for Eders Fjender, thi de skulle ikke have Magt til at standse mit Værk. Zion skal blive forløst i min egen belejlige Tid, og hvis Nogen søger at opbygge sig selv og ikke søger mit Raad, han skal ikke have nogen Magt, og hans Daarskab skal blive aabenbar. Søger I at holde alle Eders Forpligtelser mod hverandre, og begjærer ikke det, som tilhører Eders Broder.

„Holder Eder fra det Onde. Tager ikke Guds Navn forfængeligt, thi jeg er Herren Eders Gud, ja Eders Fædres Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Jeg er den, som udførte Israels Børn af Ægypti Land, og min Arm er udstrakt i de sidste Dage til at frelse mit Folk Israel.

„Ophører med at kives med hverandre; ophører med at tale Ondt om hverandre; ophører med Drukkenskab, og lader Eders Ord tjene til at opbygge hverandre. Hvis I laane af Eders Næste, skulle I betale, hvad I have laant, og hvis I ikke kunne betale, saa gaar ligehen og siger Eders Næste det, paadet han ikke skal fordømme Eder.

„Hvis I finde det, som Eders Næste har tabt, skulle I flittigen søge, indtil I igjen faa leveret ham det. I skulle være flittige i at bevare, hvad I have, paadet I kunne være vise Husholdere, thi det er en fri Gave af Herren Eders Gud, og I ere hans Husholdere.

„Hvis I ere glade, da priser Herren med Sang, med Musik, med Dands og med Pris og Taksigelse. Hvis I ere bedrøvede, saa kalder paa Herren Eders Gud i ydmyg Bøn, paadet Eders Sjæle kunne blive glade.

„Frygter ikke Eders Fjender, thi de ere i min Haand, og jeg vil gjøre med dem efter mit Behag. Mit Folk maa blive prøvet i alle Ting, paadet de kunne blive beredte til at modtage den Herlighed, som jeg har i Behold for dem, nemlig Zions Herlighed, og den, som ikke vil taale Revselse, er ikke værdig til mit Rige.

„Lad den, som er uvidende, lære Visdom formedelst Ydmyghed og Bøn til Herren sin Gud, at hans Ojne kunne blive opladte, saa at han kan se, og hans Øren aabnede, saa at han kan høre, thi min Aand er sendt ud i Verden for at oplyse de Ydmyge og Angergivne, og til de Ugudeliges Fordømmelse.

„Eders Brødre have forkastet Eder og Eders Vidnesbyrd, nemlig den Nation, som har uddrevet Eder; og nu kommer deres Hjemsøgelses Dag, ja Sorgens Dage, ligesom en Kvinde, der er i Barnsnød, og deres Sorg skal være stor, medmindre de hastig omvende sig, thi de dræbte Profeterne og dem, som vare sendte til dem, og de have udgydt uskyldigt Blod, hvilket raaber fra Jorden imod dem. Forundres derfor ikke over disse Ting, thi I ere endnu ikke rene; I kunne endnu ikke taale min Herlighed, men I skulle se den, hvis I ere trofaste i at holde alle mine Ord, som jeg har givet fra Adams Dage til Abraham; fra Abraham til Moses; fra Moses til Jesus og Apostlene; fra Jesus og hans Apostle til Josef Smith, hvem jeg kaldte paa ved mine Engle, mine forrettende Tjenere, og ved min egen Røst udaf Himlen til at bringe mit Værk frem, hvilken Grundvold han lagde og var trofast, og jeg tog ham til mig. Mange have forundret sig over hans Død, men det var nødvendigt, at han skulde besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod, paadet han maatte blive æret, og de Ugudelige kunne blive fordømte.

„Har jeg ikke udfriet Eder fra Eders Fjender — selv kun deri, at I have efterladt et Vidne om mit Navn? Nu, lytter derfor, o I, mit Folk af min Kirke, og I Ældste, lytter tilsammen, I have annammet mit Rige; værer flittige i at holde alle mine Befalinger, saa at Dommen ikke skal komme over Eder, og Eders Tro svigte Eder, og Eders Fjender triumfere over Eder.

„Saa ikke Mere for Nærværende. Amen og Amen."

(Forts.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.